

Boga Júlia

Kétszárnyú könyvek

*A szél idejétől számolom a nap perceit,
Keveri a port a füsttel, utcára nem megyek,
Faágak emeleteire telepszem, s szakadnak is!
Szél-kezek nyúlnak ki, porcikáimat csiklandozzák,
Örök ölelésbe menekülnék a víz és szél hazájába,
S nekem hol levegő sincs... tovább lapozok.*

*Alakokat öltene az árnyék, fullasztó egy testben,
Melyik lenne az igazi, ha a nap is utazó az árnyéknak.
Ha közelebbről nézzük mindig mozog, álltában is menne.
S ébredve mese mondás kíváncsiságából találgatnék,
Kinek a számítása diktálja a napkezedet?*

Logika elhajlítása

*Szaporodó szavak menete,
Szorzótáblás rendű igazság,
Vicceket mondó törvények,
Variációk: egyszerű összetétes gazság.*

*Mosolygós önámításnak az arca,
Összepakolt csomag belsejében,
Az esti jókedv erkölcsöt mosó,
Kíváncsiságfokozó más élet fele.*

*S civódó magam esetén
Sokaságba botlott fontoskodó,
Hevességben félelmet váltva,
Erőtlenségben tengő igazítás.*

*Szerencsés vagyok, van, aki szeret,
Mástól kapott törődés-végtelen,
Nevet mondani már fölösleges,
Visszaülnék: vár a tanterem.*

*Könyvekre néznék, ott lenne tudás,
S fél nem tett kérdések lennének,
Gyerekkori észjárás utáni szomjazás
Ifjúkori butaságok észfalán eljönnének,
S újra tanulhatnám a világ sunyiját.*

Beutazható kietlen

*Történés kéne, várják is sokan,
Felkelve-akarva, tenni a kényszer terveket,
S önfeledten túltenni magunkon is,
Igenis! Katonásítva magunkat.*

*Ordas városokban szemlélődünk,
Ismerős minden, itt láttunk napot, cseperedve,
Mégis most mások az utcák zúgásai,
Gyökerem is itt, nem hagynám el semmiért.*

*Odahaza csenddel ciripel minden,
Másodpercek szusszanásai zsongnak,
Az otthon levegője honol, észreveszem,
S a beutazható kietlen beutazott.*

Benned is létező

*Arcom simaságát vigyázom, őrzöm,
Időt hazudtoló magamat büszkén szemlélem,
Egyedül maradván mégis nyomaszt a súlya
S minduntalan furdal valami
Tiszta képe: a széppel teli múlt.*

*Papírgombócok kupacai asztalomon,
Elrendezetlen dolgok, sorrendjük sehol,
Kísért a fél nem adás, s így ível fel az élet,
Hol toporognak a napok, s évek szűkülnek egybe,*

*Egymásba zsibbadt szobák, illatokat orromba zárom,
Álmatlan forgolódás: messze a hazám, s magam?*

*Mit teszel éjjel előtt, nem kérdem, nem merem,
Korai alvás, de körül zárt ablakok sötétje,
Késő reggeli kelés, hunyorgó napsugarak fölötti tünődés.
Túl zsúfoltak emlékezőseid polcai,
Felszakad a hallgatás történetének fejezetei.*

Hazám felé